

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1931 | 80. AARGANG

DIN KIRKE OG MIN KIRKE.

Af Lester M. Norberg, Bestyrer af Coalville Seminar.

Søster Susa Young Gates fortæller følgende Beretning om sin Fader: Præsident Young følte at det var nødvendigt at give en af Biskopperne en streng Irettesættelse. Da han var færdig, vendte han sig mod den Mand han havde irettesat, og sagde: »Nu Biskop, jeg haaber at du ikke forlader Kirken paa Grund af det jeg har sagt.« Biskoppen svarede: »Det er lige saa meget min Kirke som det er din, Broder Brigham«.

Det er min Kirke, det er din Kirke, det er vor Kirke. Den tilhører os alle i Kompagniskab med Jesus. Og vi skulde sætte mere Pris paa den end noget Penge kan købe.

En ung Dreng kom hjem en Aften og saa en ny Hat ligge paa Græsset. Han troede at den tilhørte hans Søsters Forlovede, som han gerne vilde drille. Derfor tog han Hatten ned til Rendestenen, og lagde den ned i det snavsede Vand. Medens han med Glæde saa paa hvorledes Hatten mere og mere blev forvandlet til Ukendelighed, opdagede han at det var hans egen.

Naar vi er med til at trække Kirken ned i Rendestenen ved Sladder, Kritik og ved at finde Fejl, er det ikke en andens Ejendom vi trækker ned i Smudset, men det som skulde være vor mest værdifulde Besiddelse.

En Beretning fra Verdenskrigen giver os en Lektie som mange af os behøver at lære. En ung Mand som var Medlem af »Mormon«kirken, men som ikke var for trofast, havde været i Tjenesten for nogen Tid, men ikke modtaget nogen Forfremmelse. Han følte sig uretfærdigt behandlet, og gik til sin Kaptajn for at klage. Kaptajnen lyttede meget taalmodigt til Soldaten, og sagde derpaa paa en stille Maade: »Du er Mormon, er du ikke«?

»Ja, min Herre«, var Svaret, »og jeg er stolt af det«.

Officeren saa paa Soldaten og sagde: »Maaske du er stolt af at være et Medlem af Kirken, men er Kirken stolt af dig«? Har Kirken Grund til at føle sig stolt eller beskæmmet over dig og mig? For ikke mange Dage siden hørte jeg denne Bemærkning: »Der behøves nogen til at kalde Kirkens Ledere til Omvendelse, og jeg skulde ikke have noget imod at gøre det.« Før vi forsøger at irettesætte Lederne, lad os være sikre paa at vi selv er paa den rette Vej. Det er en meget enkel Maade hvorpaa vi kan finde ud om vi er berettiget til at irettesætte andre. Naar du føler at en eller anden af Lederne ikke gør sin Pligt, har du da Lyst til at slaa til ham eller straffe ham paa en eller anden Maade? Om du har, er det noget forkert med dig selv. Naar du gentager Sladder om en Broder eller Søster, gør du det med et hemmeligt Ønske om at Synderen paa en eller anden Maade vil blive straffet? Hvis du gør det, er du ikke selv paa den snævre og lige Vej. Taler du om din Biskops Fejl med Ondskab i dit Hjerte? Hvis du gør, er du ligesaa daarlig som han. Prøv aldrig at irettesætte nogen før du har lært at elske ham. Sig aldrig noget imod nogen, før du har en virkelig Ømhed i dit Hjerte for ham, og da vil du ikke sige det, fordi vi gaar ikke omkring og fortæller noget nedsættende om dem vi elsker.

Det har været sagt af en af Herrens Profeter at i de sidste Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige som skal vokse indtil det opfylder hele Jorden. Dette Riges Begyndelse er hos os. Naar skal det fylde sin Bestemmelse? Det afhænger af dig og mig. Det er en gammel Fortælling om en romersk Fader, som ønskede at lære sine Drenge en Lektie, som de vilde erindre efter at han havde forladt dem.

Da han døende laa paa sit Leje, bad han sin ældste Søn at bringe ham nogle rette Stokke. Da disse var lagt ved

hans Fødder, bad han en anden af Sønnerne at binde dem sammen med stærke Baand. Derefter bad han hver enkelt af dem at bryde Knippet i Stykker. De prøvede alle deres bedste, men alt forgæves. Saa blev en anden af Drengene bedt om at løse Baandene, og give en Stok til hver af sine Brødre, for at de skulde bryde dem i Stykker. Dette var meget let at gøre, og snart var alle Stokkene brækkede. Derpaa gav Faderen dem sit sidste Budskab: »Naar I er forenede, har I Styrke, men naar I er splittede, er I svage«.

En Mand som var anklaget for en meget alvorlig Forbrydelse, ønskede at lade andre tro, at han var vanvittig. En Dag blev han ført ned i en Robaad for at blive ført op over Floden. De andre Mænd gjorde deres Bedste for at føre Baaden op mod Strømmen ved at føre alle Aarerne i denne Retning. Men denne Mand som ønskede at virke taabelig, prøvede at faa Baaden til at gaa i modsat Retning. Vi som arbejder mod vore Brødre og Søstre i Kirken, er ligesaa taabelige.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSE

Ældste Edward P. Nielsen er blevet forflyttet fra Aarhus til Københavns Distrikt, og er blevet beskikket til at arbejde paa Bornholm.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den danske Mission vil i Aar blive afholdt som følger:

Esbjerg Distrikt 3., 4., 5. og 6. Oktober.
Københavns Distrikt 9., 11., 12. og 13. Oktober.
Aalborg Distrikt 16., 18., 19. og 20. Oktober.
Aarhus Distrikt 23., 25., 26. og 27. Oktober.

For de forskellige Konferencer foreslaas følgende Program: Hvor det paa nogen Maade kan lade sig gøre, bør der afholdes en Koncert Fredag Aften. Lørdag vil der ingen Møder blive afholdt. Søndag vil Konferencen tage sin Begyndelse med et Møde for Missionærer og det lokale Præstedømme Søndag Morgen Kl. 9. Dette er for saa vidt noget nyt i den danske Mission, men der er saa mange Ting af Interesse, der

bor optages til Behandling, at et saadant Møde vil vise sig at være meget gavnligt. Det næste Møde, der vil blive afholdt Kl. 10, vil blive overgivet til Søndagsskolearbejdet. Det vil ikke blive en Demonstration af de forskellige Klassers Arbejde, da dette vil finde Sted i den specielle Konference, som i dette Øjemed vil blive afholdt af Søndagsskolerne. Men et meget interessant Program er udarbejdet for dette Møde. Ogsaa for de offentlige Møder, der afholdes Kl. 2 og Kl. 7, er meget interessante Programmer udarbejdet.

Mandag Aften Kl. 7½ vil Missionspræsident Holger M. Larsen afholde et illustreret Foredrag om Utah. 100 kolorerede Lysbilleder vil blive forevist. Disse Billeder, som aldrig har været forevist i Danmark for, er usædvanlig smukke og vil sikkert fange stor Interesse. Tirsdag Aften Kl. 7½ vil der blive afholdt et specielt Møde for Grenens Medlemmer, særligt for alle Funktionærer, der arbejder i Grenen. Repræsentanter for de forskellige Organisationer indenfor Kirken vil være til Stede der og forklare de forskellige Organisationers Arbejde i Detailler.

Hvor som helst det kan lade sig gøre, ønsker vi at afslutte Konferencen med en Basar eller med en selskabelig Sammenkomst, der eventuelt kunde afholdes Tirsdag Aften Kl. 9.

Alt vil blive gjort for at gøre disse Konferencer saa interessante som muligt, og alle Søskende opfordres til at gøre deres bedste for at blive i Stand til at overvære dem, samt ogsaa opfordre deres Venner til at komme til Stede.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

DØDSFALD

Et af vore ældste Medlemmer i den Danske Mission er afgaaet ved Døden, nemlig Broder Anders Jensen Kemper i Brønderslev, Aalborg Distrikt. Broder Kemper døde den 5. September paa Alderdomshjemmet i Brønderslev, og blev begravet Onsdag den 9. September fra samme Sted. En Del Søskende fra Aalborg, og mange fra Brønderslev mødte for at følge Broder Kemper til hans sidste Hvilested.

Ældste, Lars P. Jensen, ledede Begravelsen. En Salme blev sunget for Kisten førtes til Kirkegaarden, hvor en anden Sang blev afsunget. Der var Bøn af Ældste Holger Jørgensen, hvor-

paa Missionspræsident Holger M. Larsen holdt Talen. Derefter sænkedes Kisten i Graven, hvorpaa Distriktspræsident J. Charles Christensen indviede Graven. Ældste Charles J. Hansen sluttede med Bøn.

Broder Kemper var en Ældste i Jesu Kristi Kirke og blev født i Sejlstrup, Hjørring, den 25. September 1848. Han annammede Evangeliet i 1903 og har siden været et trofast Medlem af Kirken. *J. C. C.*

DEN NORSKE MISJON.

HØSTKONFERENSENE.

Høstkonferensene i den norske misjon vil bli avholdt som følger:

Trondheim distrikt	3.—4. oktober.
Bergen distrikt	10.—11. oktober.
Oslo distrikt	17.—18. oktober.

Vi håper, at de hellige i de forskjellige grener i distriktene vil gjøre deres beste for å bli istand til å overvære disse konferenser såvidt mulig.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

INNVIELSE AV DRAMMENS GRENS MØTEHUS.

Gjennem president Hyrum D. Jensens utrettelige anstrengelser har det lykkes å leie et av de beste møtelokaler i Drammens by istedet før det gamle møtelokale i Vebergs gate 4. Denne flytning vil muliggjøre evangeliets forkyndelse under langt gunstigere forhold, samt vil ha stor betydning for de forskjellige hjelpeorganisasjoners fremgang. Innvielsen, som fant sted søndag den 6. september, betegner en ny epoke i Drammens grens historie.

Tre møter blev avholdt. Det første begynte kl. 10,30 under ledelse av den lokale søndagsskole. Et meget godt og passende program blev utført av barna, hvorefter der blev holdt korte taler av eldstene i Olso distrikt. Et vidunderlig innvielses- og vidnesbyrdsmøte blev avholdt om eftermiddagen under ledelse av grensforstander Ingvald Johansen. En vidunderlig ånd var tilstede ved dette møte. Innvielsesbønnen blev opsendt av president Hyrum D. Jensen. Aftenmøtet blev holdt under ledelse av ungdomsforeningen. Grenens sangkor, under ledelse av

broder Carl Eriksen, utforte sangen. Talerne var folgende: Distriktspresident Wilford E. Edman, soster Margaret A. Jensen og misjonspresident Hyrum D. Jensen. Ca. 175 var tilstede.

Wilford E. Edman,
Distriktspresident.

NADVEREN.*

Der er meget faa Ritualer og Ceremonier i de sidste Dages Helliges Gudsdyrkelse. En af de faa er Administrationen af Nadveren. Denne Ordinance blev ved en guddommelig Bestemmelse oprettet i April 1830. Læs Pagtens Bog 20: 75—79.

Nadveren blev indstiftet af Jesus Aftenen før han blev korsfæstet. Ingen uden hans Apostle var med ham ved denne højtidelige Anledning. Læs Math. 26: 26—28. Og hans Disciple spiste og drak som han bad dem. Paa lignende Maade indstiftede han Nadveren blandt Nephiterne, en kort Tid efter sin Opstandelse. Se III Nephi 18: 6—7. Siden den Tid har kristne Kirker administreret Nadveren i en eller anden Form, idet nogle kun har tilladt den administrerende Gejstlighed at deltage i den, medens andre har udstrakt dette Privilegum til ogsaa at gælde Medlemmerne.

Nogle faa Maaneder efter at Joseph Smith havde modtaget Instruktioner om at indstifte Nadveren som en Del af de Sidste Dages Helliges Gudsdyrkelse, modtog han en anden Aabenbaring angaaende det samme Emne. »Det er lige meget hvad I spise eller hvad I drikke naar I nyde Nadverens Sakrament, dersom eders eneste Øjemed er at gøre det til min Ære, og ihukomme for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for eder, og mit Blod der blev udgydt til eders Synders Forladelse«. Derefter modtog han Instruktioner om at han ikke skulde benytte Vin medmindre den var lavet af de Hellige. (Se Pagtens Bog 27: 1—4). Fra den Tid og indtil nu er Brød og Vand blevet benyttet i Stedet for Brød og Vin.

Hvad var Hensigten med Nadveren? Den blev indstiftet

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 4. Oktober.

til Minde om Kristi Forsoning. Vi som deltager i den, bærer Vidnesbyrd for Gud »at vi erindre hans Søns Offer, der blev gjort til Fordel for os; og at vi fremdeles bekender Kristi Navn, og er fast besluttet paa at holde hans Bud, i det Haab at vi altid vil have hans Aand med os. En værdig Deltagelse i Nadveren maa derfor betragtes som et Middel til at fornye vore Pagter med Herren og en Erkendelse af det gensidige Slægtskab mellem Medlemmerne, og som et højtideligt Vidnesbyrd om vor Fordring paa et Medlemsskab i Jesu Kristi Kirke. (The Articles of Faith, af Talmage, Side 179).

Nadveren er en hellig Ordinance. Den giver en Anledning til at bevidne for Gud at de er villige til at paatage dem Kristi Navn, og at de vil holde hans Befalinger. Ethvert Medlem af Kirken skulde studere Nadverbønnen saaledes som den findes i Pagtens Bog, og vel overveje de Pagter de gør med Herren naar de deltager i Nadveren.

Kristi Soningsdød frembragte de største Velsignelser som nogensinde er givet til Menneskeheden. For hans Skyld er det nu muligt at alle Guds Sønner og Døtre kan opnaa de højeste Herligheder. Det var et Offer som blev planlagt af Gud og udført af det mest elskelige af alle hans Børn til Fordel for de øvrige af hans Børn. Det er derfor en meget alvorlig Sag dersom nogen af os paa en syndig eller uværdig Maade deltager i en Ordinance som er oprettet til Minde om dette Offer. Naar vi nyder Brødet og Vandet, skulde vi hver Gang bestemme os til at vi vil efterleve Kirkens Love og Ordinancer, og alvorligt stræbe efter at holde de Befalinger som den Almægtige har aabenbaret til Menneskeheden. Vi maa ikke tankeløst og uden Hensigt spise og drikke det som Gud har velsignet. Vor Fader har ikke i den sidste Tid aabenbaret mange Instruktioner angaaende Nadveren, siden den blev oprettet. Men han har fortalt os en meget vigtig Ting: »Om nogen har overtraadt da lader ham ikke deltage deri, førend han giver Oprejsning«. (Pagtens Bog 46: 4.) Med andre Ord, det er forbudt os at vidne om Gud ved at deltage i denne hellige Ordinance, og bevidne at vi ønsker at paatage os Guds Søns Navn og holde hans Befalinger, indtil vi har rettet paa den Uret vi har begaaet mod nogle af Guds Børn.

Foruden dette har Herren ikke sagt meget angaaende dette Emne i den sidste Tid. I fordums Dage gav han imid-

lertid tydelige Instruktioner angaaende dette Emne, og disse Instruktioner findes i Mormons Bog og i den hellige Bibel. Til Nephiterne sagde sagde Kristus: »Og nu, se, dette er den Befaling som jeg giver eder, at I skal ikke med Vidende tillade nogen at deltage i mit Kød og Blod uværdigen, naar I uddele det. Thi hvo som æder og drikker mit Kød og Blod uværdigen, æder og drikker Fordømmelse for sin Sjæl; derfor, dersom I vide at et Menneske er uværdigt til at æde og drikke af mit Kød og Blod, skulle I forbyde det.»III Nephi 18: 28—29. Paulus giver lignende Instruktioner. Læs I. Kor. 11: 26—30.

Naar man i den rette Aand deltager i den hellige Nadver, og indgaar en Pagt med Gud om at prøve at leve rigtigt, er man berettiget til at modtage af Guds Aand. Hundreder af trofaste Hellige er rede til at bevidne at Gud besvarer disse Bestræbelser af hans Børn, ved at bringe dem under en sikker Beskyttelse af hans Aand, der leder, styrker og hjælper dem i deres daglige Liv. Den som er værdig til Guds Aand er hundredefold belønnet for sine Bestræbelser for at gør hvad der er Ret.

HJEM OG FAMILIE.*

Den, der udtalte disse Ord: »Ingen Nation stiger nogensinde højere end til det Plan, hvorpaa dens Familieliv staar,« udtalte en højtidelig og alvorlig Sandhed. En anden stor Mand siger, at man kan samle uendelig stor Rigdom, gaa frem i Civilisation paa alle utænkelige Maader, og dog, naar alt kommer til alt, vil et Lands virkelige Værdi afhænge af det, som foregaar i Hjemmene.

Jo mere man tænker over den Slags Udtalelser, jo mere bliver man overbevidst om at de er sande. Indenfor Hjemmets fire Vægge opdrager Moderen sin Familie. Hun lærer sine Børn de Livslærdomme som vil følge dem til deres Død. Dersom hun lærer sine Børn at elske Fred, saa vil de altid søge at undgaa Strid. Dersom hun lærer dem Loyalitet, vil Nationen aldrig behøve at frygte. Men dersom hun indgyder Had, Misundelse og Ondskab i deres Hjerter, saa ødelægger hun

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, den 11. Oktober.

selve Landets Grundvold. I Hjemmene skabes Menneskenes Liv og forandres Nationernes Skæbner. Forældrene kan til en meget stor Grad bestemme Racens fremtidige Udvikling. Med Hensyn til dette Sporgsmaal om Hjem og Familie som betyder saa meget for den menneskelige Race, tager de Sidste Dages Hellige et meget betydningsfuldt Standpunkt. Dersom man kaster et Tilbageblik over Kirkens Historie, vil man se, at hvor som helst de Sidste Dages Hellige har boet for nogen Tid, har de oprettet faste Boliger. Da de blev jaget fra Nauvoo, forlod de velbyggede Huse, hvoraf mange i Dag staar som et tavst Bevis paa dette Folks Kærlighed til Hjemmet. Ved Ankomsten til Saltsodalen blev Landet delt saa at hver Familie kunde have en Plads, hvorpaa de kunde bygge en Bolig, hvor Familielivets Idealer kunde dyrkes. Selv i denne Tid, da de aller fleste Mennesker bor i store Lejekomplekser, er der 70 Procent af de Sidste Dages Hellige der har deres egne Hjem Og hvilke Idealer har de? For det første har de hoje moralske Idealer. De tror at deres Legemer er Tabernakler for deres Aander, og derfor stræber de efter at holde dem rene og ubesmittede. De tror ogsaa at Dyd og Kyskhed er det vigtigste af alt, med Hensyn til Moral, og derfor stræber de for at leve et rent og kyskt Liv. Og den hoje moralske Standard er for dem fælles for Kvinder og Mænd. Der forlanges ikke mere af Kvinden end af Manden, men den aller hojeste og reneste Moral forlanges af dem begge. De kan ikke staa uskyldige for deres Gud, dersom de tabte deres Dyd.

Derfor gaar de Sidste Dages Hellige ind i deres Ægteskab med hoje og ædle Idealer. De er gifte, ikke indtil Doden skiller dem ad, men for al Evighed. De Born, som de Sidste Dages Hellige faar, skal være deres i dette Liv saavel som i det kommende. Familieforbindelsen ophorer aldrig. Forældrene har et inderligt Ønske om at lære deres Born til at være værdige til alt det bedste Gud kan give dem, baade i dette Liv og det kommende. Disse Ting er nævnt for at vise Familielivets store Værdi for de Sidste Dages Hellige. For dem er Hjemmet meget mere end blot et Sted, hvor man kan spise og sove. Det er Familiens Samlingssted, hvor hoje Idealer raader, og hvor Lykken bor. De fleste Sidste Dages Hellige foler, at Familien ikke er fuldkommen, dersom der blot er et eller to Born. De som virkelig har Evangeliets Aand, foler at det er langt vigtigere at opdrage en Familie end at samle Rigdom. Og derfor er det meget almindeligt at disse Familier har 5—6 Born eller

flere. Virkelig Sidste Dages Hellige er stolte af store Familier, thi de tror at der er mange Aander i Aandernes Verden som venter paa en Anledning til at komme ned til denne Jord og faa et Legeme som vi har faaet, for at de maa kunne blive i Stand til at gennemgaa dette Jordeliv for at forbedre sig for et større Liv efter Døden og Opstandelsen.

Det er let at se og forstaa, hvorfor de Sidste Dages Hellige tror, at ingen Rigdom paa Jorden er saa værdifuld som en god Familie. Penge og Ejendom maa man forlade naar Døden kommer. Men Mand og Hustru, Sønner og Døtre lever efter Døden som en Familie, ligesom de gjorde før Døden, og meget af vor Herlighed og Ophøjelse i det kommende Liv vindes gennem Familien. Den der derfor ikke har noget andet end Penge, er fattig, sammenlignet med en ren Mand og Kvinde som er omringet af deres Sønner og Døtre, der ligesom deres Forældre, har høje og ædle Idealer. Og fordi de tror, at Familieforbindelsen er evig, undervises der i alle gode »Mormon«hjem i Tro paa Gud, Renhed, Kærlighed, Loyalitet til Landet og i alle andre store Dyder. Forældre og Børn knæler i Bøn hver Morgen og Aften, og Glæde og Lykke er til Stede fordi de gør deres Hjem til Samlingssteder for deres Børn og Venner.

Et Træk i de Sidste Dages Helliges Hjemmeliv, som ikke er meget almindelig blandt andre Folk, er den »Hjemmeaften« som praktiseres meget. Kirkens Medlemmer bliver opmuntret til at tage en Aften hver Uge som »Hjemmeaften«, og alle Familiens Medlemmer søger at være hjemme denne Aften, dersom det paa nogen Maade er muligt. Hele Familien tager Del i en hyggelig Aften. Ved Samtale, Familieprogrammer, Sang, Leg, Historiefortælling og forenet Studium vokser alle Familiens Medlemmer nærmere til hinanden og lærer at paaskønne hinanden. Dersom dette praktiseres, vil ikke Børnene vokse op uden at blive forstaaet af deres Forældre, og Forældre og Børn vil ikke blive fremmede for hinanden. Da denne »Hjemmeaften« blev indført blandt Folket, gjorde Præsident Joseph F. Smith det Løfte, at dersom Kirkens Medlemmer med Flid vilde arbejde for at overholde denne Aften, saa vilde der næsten ikke blive noget der kunde kaldes vildfarne Børn. Tusinder af Mænd og Kvinder bærer Vidnesbyrd i Dag om, at denne Forjættelse af Kirkens Præsident har gaaet i Opfyldelse, for denne Aften hjemme binder Familien sammen i Kærlighed og Lykke.

Skont okonomiske Tilstande og andre Ting ofte gor det umuligt at efterleve alle de Ting, som Kirken stræber efter i denne Forbindelse, soger de Sidste Dages Hellige altid at holde Familielivets Idealer hojt.

Skont det ofte er umuligt for Fædrene at skaffe sine Familier alt hvad de skulde onske at give dem og hvad ogsaa kunde synes nodvendigt, saa finder mange, at Munterhed, Renhed og Kærlighed er meget mere betydningsfulde Ting i Livet end store Værelser og elegante Mobler. Dersom hver Person, som kalder sig en Sidste Dages Hellig, vilde efterleve Kirkens Lærdomme med Hensyn til Hjemmet, saa vilde enhver Bolig blive et Paradis, hvor Lykke og Guds Aand bor. Og dersom de Sidste Dages Helliges Opfattelse af Hjemmet og Hjemmelivet blev fulgt af hver Familie, eller af de fleste Familier i dette Land, saa vilde man aldrig behove at nære nogen Bekymring for vort Lands Fremtid.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

Sondag den 4. Oktober.

SAMUEL, HØJPRÆSTEN

Læs 1. Samuel, Kapitel 1—25 inclusive. Vi har allerede studeret Dommernes Bog, Kongernes Bog og 2. Samuel, dette er ligesom et Skridt tilbage. Hensigten med denne Tilbagegang til en Lektie om Samuel er, at vi mere indgaaende skulde faa fat i den vigtige Overgang i Israels Liv, som det er forklaret i en mere indgaaende Studering af Samuels Liv, den store Profet, Hojpræst og Dommer.

Hans Fodsel og Kald til Tjeneste hos vor himmelske Fader er saa velkendt, at vi ikke skal gentage den Del af Historien her. Det er af Vigtighed at nævne, at Samuel forst var Medhjælper hos Elias, Profeten og Præsten, og senere blev Leder og Dommer over Folket. Dette skete omkring 1100 f. K.. Israels Folk var faldet dybt ned i Synd og var delt i mange Partier. Hvis Efterkommerne af Abraham, som et Folk skulde fuldbyrde, hvad Gud havde fortalt Abraham at de skulde fuldbyrde, var det nodvendigt at der opstod store Mænd, som kunde lede dem. En saadan Mand var Samuel. John Lord siger: »Han var baade en politisk og en moralsk Reformator, en Organisator af nye Forbedringer, en Mand med stor Dygtighed, en Dommer og Profet.«

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

EN LEDER I ISRAEL.

Af Dr. John A. Widtsoe, af de Tolvs Raad.

—

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har aldrig været uden store Ledere. Der har altid været Mænd, som har været i Stand til at opfylde de forskellige Krav til enhver Tid og under alle Forhold. Den enestaaende Række af glimrende Ledere indenfor Kirken, fra Joseph Smith og ned til Heber J. Grant, med deres Medarbejdere, er et Bevis paa den guddommelige Inspiration, under hvilken Kirken udfører sin Mission.

Præsident Anthony W. Ivins, Første Raadgiver i det Første Præsidentskab, en af Kirkens tre præsiderende Højpræster, er et ypperligt Eksempel, en Type paa den Slags Ledere som Kirkens Medlemmer elsker at følge, og som stadigt fører den fremad mod dens store Maal.

Naturen har betænkt Præsident Ivins med mange Gaver. Han er en tiltrækkende, betydelig Personlighed. Hans Sind er klart og logisk. Hans Hjerte banker for Mennesker og Dyr — for alt som er skabt. Disse medfødte Evner har han udviklet til en forbavsende Smidighed. Han har haft, og har fremdeles, Fremgang som Landmand og Fisker, Jæger og Missionær, Statsmand og Teolog, Pioner og Bankmand, Student og Forretningsmand, Skribent, Taler og som en der former Menneskers Sjæle. Han har vist sig at være fast og bestemt som Modstander, og dog en om, trofast Ven, retfærdig, men tolerant. Han har, fremfor alt andet, været en Efterfølger af Jesu Kristi gengivne Evangelium, og en kraftig, veltalende Forkynder af dets Sandheder, saaledes som de er givet i denne Husholdning. Med saadanne vel-udnyttede Gaver, er han, ganske naturligt, blevet en bemærkelsesværdig Mand blandt Mænd.

En dyb Kærlighed til Skønhed, og en villig Forstaaelse deraf, enten det er ydre eller indre Skønhed, gennemtrænger Præsident Ivins' Natur, og karakteriserer hans Liv. Det finder

Udtryk i et fint, rythmisk rent Sprog naar han taler, prædiker eller skriver, i rigt farvede, vel plejede Blomster i den Have som han med stor Interesse tager Vare paa, i hans Omgivelser og i hans Arbejde. Hans Kærlighed til Friluftslivet, til Jord, Himmel, Bjerg og Sky, er en direkte Følge af hans Kærlighed til alt, hvad der er smukt og værdifuldt.

Kærlighed til Lærdom har gjort ham meget interesseret i Læsning. Litteratur, Historie og Videnskab er han velkendt med. Det er vanskeligt at finde et Omraade han er ubekendt med. »Jeg kender Europa,« sagde han nyligt, »jeg kender næsten hvert eneste Sted der, skønt jeg aldrig har været der«. Og det var virkelig saa. Hans omhyggelige og udstrakte Læsning har givet ham det, som en Europarejse skulde have givet ham, dersom han kunde have faaet den. Han tilbragte flittige Aar i Meksiko, som Kolonisator og Leder, og fandt dog Tid til at skaffe sig det allerbedste Kendskab til meksikansk Tradition, Historie og aandelige Synsmaader. Og fremdeles fryder han sig i ny Kundskab naar han kan erhverve den.

Parret med saadanne Egenskaber som vilde gøre ham til en fremtrædende Mand paa hvilket som helst Omraade, er en praktisk Visdom som overalt har gjort ham til en søgt Raadgiver, og i Dag gør ham til en af Kirkens mest værdifulde Embedsmænd. Paa en af Civilisationens Forposter, ved Ørkenens Grænse, var hans Barndoms Hjem, og der blev meget af hans Manddom tilbragt. For der at kunne sejre i Kampen for Tilværelsen, gjaldt det at have en hurtig, men fast, Dømmekraft. Kirken drager i Dag Fordel af den Udvikling han fik i disse Pionerdage.

Men selv om alt dette, og meget mere, kan siges om Præsident Ivins, saa er det dog som aandelig Leder og som en Mand der besidder aandelig Kraft, at Kirken mest paaskønner ham. I hele hans Liv har Kirkens Velfærd kommet først for ham. Hans Vidnesbyrd om Sandheden af Joseph Smiths Mission har kommet til Udtryk i alle hans Handlinger. Bevægelse præger altid hans Stemme naar han taler om den store Frelsensplan, som er tilvejebragt ved Guds Søn. Han skuer altid opad og fremad mod den store Dag, da det gode vil sejre over det onde, da vor Herre Jesus Kristus personlig vil komme iblandt os.

De Hellige i Europa sender deres kærligste Hilsener til Præsident Ivins, og ønsker ham og hans ædle, hengivne Hustru Anledning til at tjene Herrens Sag endnu i mange Aar.

(Fortsat fra Side 447).

Hans Karakter var fuldkommen, han var sandelig en af de bedste Mænd der nogensinde har levet, æret overalt medens han levede og almindelig begrædt da han døde. Han regerede Nationen i en kritisk Periode og hans Indflydelse var uundværlig, fordi han var udvalgt af Gud og Mennesker.

John Lord præsenterer Samuels Problemet i disse Ord: »Samuel levede paa en af de mest kritiske og ustadige Perioder i Jødernes Historie, da Nationen var i en Overgang fra Anarki til Lov, fra politisk Slaveri til national Frihed. Da han fremkom var der ikke nogen fast Regering. De omboende Nationer var endnu uovervundne og havde undertrykket Israelitterne. Der var stadig op gennem Tiderne opstaaet store Mænd som Gideon, Jeftha og Samson, men deres Sejre var ikke fuldstændige og ikke vedvarende. Midianitterne, Amoritterne og Filistrene havde med Held undertrykt Israel fra Generation til Generation, og de havde endogsaa Held til at borttage deres Krigsvaaben. At gøre Modstand mod dette Tyranni var fuldstændig haabløst, og Nationen vilde være sunket ned til Slaveri, hvis ikke Forsynet havde staaet den bi.

Den hellige Ark var for en Tid i Fjendernes Hænder, hver eneste Smed, som kunde forarbejde et Sværd var taget af Fjenderne og Israelitterne maatte endogsaa gaa til Fjenden naar de skulde have deres Plovjern slebne.

Paa Samuel blev der nu lagt det store Arbejde at genoprejse denne Nation aandeligt, moralsk og med Hensyn til Frihed og Magt, for før en Nation er stabiliseret paa denne Basis kan der ikke være Tale om vedvarende Vækst og Udvikling. Hvorledes han havde Held med sig i sit store Ansvar er bekræftet ved, hvad David var i Stand til at udføre med det Folk, som Samuel havde frelst. Det er interessant at lægge Mærke til, hvorledes Samuel skilte sig fra dette meget vigtige Arbejde. Maatte han organisere en Regering først og saa bygge paa den? Han gjorde det ikke. Regeringen er en Organisation i det kommunale Liv og kan først organiseres efter at man har lært at adlyde retfærdige Love. Samuel begyndte nu, under Inspiration af Gud, at prædike Retfærdighed til Folket. Han opvækkede Stammernes Ældster, han fyldte Folket med sin egen brændende Aand og det lykkedes ham inden ret længe at vække Folkets moralske Samvittighed og dermed vække dem til en ny Verden. Om dette Arbejde siger John Lord igen: »Han indgød Mod og Haab i deres undertrykkede

Hjerter og lagde Grunden til militærisk Disciplin, og han havde her ligesaa stort et Arbejde som Moses, som skulde føre en Hær af Slaver ind i det forjættede Land, som en samlet Nation, men kun den Forskel var der, at her maatte Samuel selv fuldende sit Arbejde og forberede Folket til at fuldbyrde Sauls og Davids Sejre. Han var derfor en politisk Leder saavel som en religios Lærer. Enhver følte, at han var udvalgt af Gud, og hans Ord havde Inspirationens Aand.

Han havde ligesaa meget Magt som en Konge over alle sine Stammer, og dog var han ydmyg. Hvem i hele Israel var storre end han, da han havde indsat Saul i Kongeværdigheden? Det var Resultatet af hans store Arbejde, at han havde været i Stand til at udvikle Folkets nationale Liv til det Standpunkt det indtog, da han overdrog Saul Myndigheden. Samuel var, som vi forstaar af Begyndelsen af denne Lektie, ikke nogen Tilhænger af Kongedømmet, men han saa ingen Udvej til at forhindre det. Han vidste dog, at en Nation individuelt er Genstand for alle Livets Fristelser og at en Nation kun kan vokse og styrke sig selv ved at overvinde disse Fristelser.

Spørgsmaal.

1. Skeln mellem Samuels Pligter som Profet og Dommer.
2. Hvorfor begyndte Samuel forst at undervise Folket før han organiserede dem?
3. Hvad var Samuels Grunde for ikke at ønske en Konge?
4. Hvad kalder vi den Slags Regering, hvor den gejstlige og verdslige Magt eller en Profets og en Konges Magt er samlet i een Person?
5. Genfortæl Samuels Kald. Hvad var de Ord Eli fortalte Samuel, hvis Herren skulde kalde igen?
6. Hvad var Samuels Moders Navn?

Søndag den 11. Oktober.

DAVID

Ingen Karakterer i hele Historien er mere fremtrædende end David, Kongen af Israel.

Da han blev Leder af Folket, havde hele hans Liv, med Undtagelse af nogle faa Fejl, været til Ære for ham selv, hans Folk og den Gud som havde inspireret ham til det store Lederskab. Han var Krigsmand, Statsmand, Digter og aandelig Leder, alt under eet.

Det var under hans Regering at Israel rejste sig til en Nation, for gennem ham at blive en af de forende Nationer paa den Tid. Under hans Lederskab blev der ført store moralske Kampe i Israel mod Folkets egne Synder og Folket hævede sig som et hele til et højt moralsk Standpunkt. Under hans Regering blev der ført heldige Krige mod næsten alle Nabolandene. Det var ham, som førte Regeringens Sæde til Jerusalem og bragte Pagtens Ark til et roligt og fredfyldt Sted der. Han indfangedes af den Tanke, at han vilde bygge et stort Tempel til Jehovahs Ære, men ligesom det blev Moses forbudt at komme ind i det hellige Land, blev ogsaa David frataget den Glæde som en saadan Bygning vilde have voldt ham, paa Grund af hans Synder. Idet John Lord lader det Gode og det Onde i hans Liv balancere og giver ham Plads mellem Menneskehedens Ledere, siger han: »Det er trøstende at føle, at David, enten han glæder sig over Rigdom og Ære, eller er bøjet til Jorden af Smerte, baade i hans Velmagts Aar og i sin bedste Manddom, i Styrke som i Sygdom stadig har vendt sit Hjerte til Gud som Kilden til alt Haab og Trøst. Som Hjertet længes efter Vandstrømmene, saaledes længes min Sjæl efter dig, O Gud.« Han ejede ingen Tvivl, var ikke skeptisk, ikke glemsom. Hans Gudsfrygt kendetegnes af en altgennemtrængende Mening om Guds Eksistens og om Eksistensen af en personlig Gud, hvilken det er hans største Glæde at have Kundskab om, han var hans Stav, hans Klippe, hans Fæstning, hans Skjold og hans Ven, den Ene som han søgte at være i Forbindelse med baade Dag og Nat, paa Slagmarken og i sit fredfyldte Palads. Hans Gudsfrygt var inderlig og glædesfyldt. Og dette er hvorfor han var en Mand efter Guds Hjerte. Lad Kritikere og Vantro kaste Smuds paa Davids Liv. Hvem benægter hans Fejl? Han var elsket, fordi hans Sjæl var fyldt med hengiven Gudsfrygt, fordi han hungrede og tørstede efter Retfærdighed, fordi han ikke kunde finde Ord i sin Anger over sine Synder og sin Længsel efter Tilgivelse, hans Følelse af Ydmyghed og Uværdighed overfor Jehovah.

David er ikke kendt som en Profet eller Præst, men ikke destomindre er han kendt som en stor religiøs Leder. Han var velsignet med en Tro, som ikke finder mange Sidestykker i Historien. Denne Tro beviser han første Gang, da han besejrer Kæmpen Goliat, Filisteren. Der fortælles i 1 Sam. 17-37 at da David var rede til at gaa ud mod Filisteren, fremførte

han overfor Saul som Bevis paa, at han vilde gennemføre sin Sejr: »Herren har frelst mig ud af en Løves Klør og af en Bjørns Poter, han vil ogsaa frelse mig ud af denne Filisters Haand.«

Og da David stod foran Filisteren paa Slagmarken, sagde han: »Du kommer til mig med Sværd og med Vaaben, men jeg kommer til dig i Herrens Navn, den Gud, hvis Navn du har bespottet.

I Dag vil Gud overgive dig i mine Hænder, og jeg vil ihjelslaa dig og tage dit Hoved, saa at alle Mennesker kan faa at vide, at der findes en levende Gud. Og alle disse Mennesker skal vide, at Gud frelser ikke ved Sværd og Vaaben, for Slaget er Guds og han vil give dig i vore Hænder.«

Et anden Eksempel paa Davids Tro og Hengivenhed for Gud er fortalt i 2. Sam. 2: 1-5 for der fortælles om at David, efter at have hørt om Sauls Død, gik til Herren for at faa at vide, hvad han skulde gøre. I næsten alt ser vi, at David gik til Gud for at faa Raad og Trøst. I alle sine Besværligheder med Saul viste han absolut Loyalitet mod Gud, fordi han i Saul saa Guds Udvalgte. Det er fortalt i det 6. Kapitel af 2. Samuel, at David, kort efter at have ført Regeringens Sæde til Jerusalem, begyndte paa Arbejdet at flytte Arken til dette Sted, og i alle sine Handlinger prøvede paa kun at gøre det, som han mente vilde være velbehageligt for Gud.

Spørgsmaal.

1. Med hvilken store Velsignelse begyndte David sit Arbejde?
2. Hvad er Virkningen paa Individet naar man angrer og virkelig overkommer sin Synd?
3. Paa hvilken Basis kan, efter de sidste Analyser, en Mand blive dømt?
4. Lær Salmerne 9, 18, 24, 31, 63, som Eksempler paa Davids religiøse Stemninger.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

Søndag den 4. Oktober.

JESU SIDSTE BUDSKAB TIL SINE APOSTLE

Tekst. Joh. 21. 1: 1—11.

Har du nogensinde iagttaget Duerne, naar de forlader deres Rede i en Cirkel før at tage sig en Flyvetur? De flyver rundt

og rundt, men naar de bliver trætte, flyver de hjem for at hvile sig. Mange Fugle synes at være borte fra deres Hjem hele Dagen, men naar Natten kommer, flyver de hjem til deres varme Rede for at sove.

Vi elsker alle at komme hjem. Maaske har du set en Gruppe Mænd arbejde, saa prov at vente og se til de er færdige med deres Arbejde. De er maaske meget trætte, men deres Fødder synes lettere naar de skal gaa hjem. Deres Hustruer og deres smaa Børn venter paa dem. For smaa Børn som jer, er der ikke et dejligere Sted naar I er trætte, end jeres dejlige Hjem.

Da Jesus var færdig med sit Arbejde her paa Jorden ventede hans Fader paa ham i Himmelen. Han ventede paa at fortælle ham, at hans Arbejde var veludført, og at byde ham velkommen hjem, men Jesus kunde ikke gaa ligestraks, hans Brødre trængte til ham lidt længere. De vidste ikke rigtig, hvad de skulde gøre uden ham, og derfor maatte han blive og lære dem det.

En Dag sagde Peter til Thomas, Jakob og Johannes og nogle andre af Apostlene: »Lad os gaa ud at fiske.« Disse Mænd havde været Fiskere og de var glade for at gaa ud at fiske igen, og derfor tog de en Baad og sejlede ud paa Søen. De fiskede nu hele Natten, men alligevel lykkedes det dem ikke at fange nogen Fisk. Da Morgenen kom, kom Jesus til Bredden af Søen, han saa paa dem, men de kendte ham ikke, paa en eller anden Maade var han forandret fra, hvad han plejede at være, han var kommet ganske nær til dem, men de havde ikke set ham komme. Jesus sagde nu til dem: »Mine Venner, har I fanget nogle Fisk.« Og de svarede: »Nej, ingen.« Derefter sagde Jesus til dem: »Kast Nettene ud paa højre Side af Baaden, der vil I fange nogle.« De gjorde som han havde sagt og de fik deres Net saa fulde, at de ikke kunde trække dem op igen. Dette fik dem til at tænke paa, at Jesus havde hjulpet dem engang paa samme Maade, derfor saa de nærmere paa Manden som stod paa Kysten og Johannes sagde: »Det er Herren, det er Jesus.« Da Simon Peter hørte dette, svømmede han hurtigt til Kysten og de andre Disciple kom efter saa hurtigt de kunde i deres Baade, men Peter kom alligevel først, fordi de andre havde de tunge Net efter Baadene. Da de naaede omtrent ind til Kysten saa de, at Jesus havde tændt en Ild, hvorpaa han var i Færd med at stege nogle Fisk, og han sagde til dem: »Kom mine Brødre, bring os nogle flere Fisk og lad os spise sammen.« Da de alle var

rede, tog Jesus Brodet og brod det i smaa Stykker og serverede det til Fisken. Da Maaltidet var forbi sagde han til Peter: »Peter, elsker du mig?« Og Peter svarede: »Ja, Herre, du ved at jeg elsker dig.« Jesus sagde derefter: »Da giv mine Lam at æde.« Det skulde betyde: »Undervis mine Born.« Jesus sagde dette til Peter tre Gange for at være sikker paa, at han havde forstaaet det rigtigt. Jesus onskede, at alle hans Apostle skulde undervise Folket, og derfor sagde han til dem: »Gaa ud i hele Verden og forkynder dem Sandheden. Alle de som tror paa mig og bliver dobt, skal blive frelst, men de, som ikke tror, skal blive straffede. Sig dem, at de skal gøre som jeg har befalet dem og jeg vil være med dem alle Dage.« Og han sagde: »Jeg er dod og opstanden for at I alle skal leve. I har set dette og I ved, at det er Sandhed. Nu vent en lille Tid i Jerusalem og jeg skal sende jer en Troster, som skal hjælpe Eder og velsigne Eder.« Han gik med dem et lille Stykke Vej og lagde derefter sine Hænder paa deres Hoveder og velsignede dem, og som han velsignede dem blev han taget bort, idet han opfor til Himmelen. De stod et Øjeblik og saa efter ham og da de ikke kunde se ham mere, vendte de tilbage til Jerusalem med en stor Glæde i deres Hjerter. Jesus kom ikke mere tilbage, hans Arbejde paa Jorden var fuldendt og han var gaaet hjem til sin Fader i Himmelen, men han havde ikke glemt sine Venner paa Jorden. De kunde ikke se ham, som de havde kunnet for, men de kunde føle at han var der og hjalp dem. Havde han ikke lovet, at han vilde være med dem alle Dage? Og havde han ikke altid holdt sine Løfter?

Dag efter Dag gik Apostlene til Templet og de priste Gud for al hans Godhed imod dem og Dag efter Dag ventede de paa Trosteren. Næste Gang skal vi hore om, hvorledes Trosteren kom.

Søndag den 11. Oktober.

TROSTEREN KOMMER

Tekst. 2.

Det er ikke saa mange Søndage siden vi talte om en Kaalorm, som blev fodt to Gange. Den havde i Virkeligheden 2 Fødselsdage. I husker, at forste Gang blev den fodt til en kravlende Verden, derefter faldt den i Dvale og vaagnede igen som en smuk Sommerfugl. Det var den samme Jesus mente,

da han sagde til Nikodemus, at han maatte blive født paany. Den Verden han levede i efter at være døbt, vilde blive meget forskellig fra den han før havde levet i. Og naar han var blevet velsignet med den Helligaand vilde han blive født igen til en ny og dejligere Verden. Den nye Verden vilde synes ham saa dejlig, at den vilde være som Verdenen for Sommerfuglen efter dens sidste Fødselsdag.

Da Jesus første Gang mødte Peter, Jakob og Johannes var de Fiskere, men han kaldte dem til sin Hjælp og de blev døbte, fødte paany og kom ind i en ny Verden. Denne nye Verden, var en Verden, hvori man hjalp andre og lærte mange smukke Ting af Jesus Kristus. Men saa var der nogle onde Mennesker som tog deres elskede Herre fra dem. Han døde og blev begravet, saa opstod han igen og han var stadig deres Ven — deres Jesus, men hans Legeme var blevet forandret saadan at han ikke kunde blive paa Jorden, men lige før han vendte tilbage til sit Hjem i Himmelen gav han sine Apostle et Lofte, han sagde: »Jeg vil sende Eder en anden Hjælper, en Trøster, en Kraft fra Himmelen. Den Hjælper vil altid blive hos Eder, og naar I modtager ham vil I have en anden Fødselsdag, I vil blive fodt til en ny Verden.«

Efter at Jesus var opfaret til Himmelen, gik Apostlene til Jerusalem for at vente paa denne nye Ven, denne Hjælper som skulde komme. De vidste ikke, hvornaar den vilde komme, eller hvordan, men de vidste at den vilde komme, for Jesus havde sagt det, og de troede paa Jesus. Medens de var i Jerusalem mødtes de sammen hver Dag, de bad sammen og gik til Templet for at prise Gud, og de ventede Dag efter Dag paa Hjælperen. Næste Gang skal vi høre om, hvorledes denne Hjælper kom og hvad han gjorde for dem.

VELSIGNELSE FØLGER TIENDEBETALING.

Faderen havde været uden Arbejde i nogen Tid. Tilsidst var han i Stand til at tjene ti Dollars. Det store Spørgsmaal var, hvad de skulde benyttes til. Der var saa mange Ting de behøvede, og ingen kunde sige naar han atter vilde tjene nogen Penge.

Faderen gik til deres Husvært og sagde: »Jeg har tjent ti Dollars, og jeg skylder dig for Husleje. Jeg skylder Herren

for Tiende, og vi har intet at spise. Hvad skal jeg gøre med Pengene?«

Manden tænkte sig om lidt, og saa svarede han: »Dersom du er ærlig mod Herren, ved jeg at du vil være ærlig mod mig. Men hvis jeg var dig, vilde jeg tage Pengene og købe Mad til min Familie.«

Faderen gik hjem og talte med sin Familie. De besluttede at fremlægge Spørgsmaalet for Herren, ligesom de havde gjort med Værten. Faderen knælede ned i Bøn. Idet Faderen bad, kom disse Ord frem for ham: »Bring al eders Tiende og prøv mig dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg ikke vil aabne Himmelens Sluser, og udgyde over eder en Velsignelse, saa at der ikke skal være nok Plads til at modtage den.« Deres Bøn var blevet besvaret. Han tog straks de ti Dollars og gav dem til Biskoppen. Paa Vejen hjem kom den Tanke til ham, at han maaske skulde begynde at reparere Sko. Han havde haft nogen Erfaring hjemme i det gamle Land, og han havde endnu nogen Redskaber tilbage. Derfor standsede han ved forskellige Huse og spurgte om de ikke havde Sko som skulde repareres. Snart havde han alt, hvad han kunde gøre, og hans Familie var sørget for. Og det varede ikke længe inden han fik Anledning til at gaa tilbage til sit specielle Arbejde igen. Han bevidner at siden den Dag har hans Familie aldrig været i Nød. Dette skete for flere Aar siden, og han har haft Fremgang i sit Arbejde, og aldrig undladt at betale en ærlig Tiende.

(Fra »Deseret News.«)

VIRKNINGSFULD BØN.

»Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne, og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden.« (Jak. 1: 5-6.)

I dette Skriftsted gives der os en stor Forjættelse, nemlig at dersom vi vil bede i Tro, uden at tvivle, vil Gud give os den Visdom vi trænger til. Havde Profeten Joseph Smith tvivlet, vilde han aldrig have modtaget den Visdom han søgte.

Jeg er bange før, at altfor mange af os i Dag har Tvivl naar vi beder. Beder vi blot fordi det er en Vane, eller beder vi

virkelig om noget? Vi hører om Folk der fortæller at deres Bønner er blevet besvarede. Vi hører ogsaa om andre, hvis Bønner aldrig synes at blive besvarede. Hvorfor? Fordi de enten har Tvivl i deres Hjerter eller ogsaa fordi de kun beder af Vane, uden Tro.

Bøn vil bringe os Lys og Tilfredsstillelse dersom vi beder i den rette Aand. Se paa den Mand som altid er lykkelig, og tager Livet med et Smil. De vil som Regel finde, at han er en bedende Mand. Han tager Livets Modgange med et Smil, og takker Herren for at det ikke er værre.

Hvad er da Bøn? Det er Forbindelse med Gud. Det er at takke ham for de mange Velsignelser han giver os, og at søge hans Vejledning paa alle Livets Omraader.

En lille Dreng stod og holdt en Snor, da en ældre Herre kom forbi og spurgte Drengen, hvorfor han stod og holdt i Snoren. Drengen svarede: »Det er en Papirdrage deroppe.« »Hvorledes kan du vide det?« spurgte Manden, »du kan jo ikke se den.« »Nej,« sagde Drengen, »men jeg kan føle at den trækker.« Vi kan ikke se Guds Aand, men vi kan føle dens ledende Indflydelse paa vore Liv.

Bøn vil hjælpe til at styrke vor Tro. Vi tror paa Gud, ellers vilde vi ikke bede til ham. Derfor, dersom vi beder alvorligt til ham, vil vi udvikle Tro paa ham.

Vi bør bede i Londom. Da vil Herren belønne os i det aabenbare. Familiebønnen bør ogsaa praktiseres i vore Hjem. Hvor der er en Gruppe der stræber i den samme Retning, er der mere Styrke. Familiebøn skaber Kærlighed og Enhed i Hjemmet. Den bringer os nærmere Gud. Det er ofte ikke nok at bede blot to Gange om Dagen. Vi skulde have en Bøn i vore Hjerter hele Tiden.

(Fra »Liahona«.)

Halve Verden er paa forkert Spor, naar de søger efter Lykke. De tror at den bestaar i at have og at faa, og at blive betjent af andre.

Henry Drummond.

Dit Livs Lykke afhænger af den Maade, hvorpaa du tænker.

Marcus Aurelius.

Vor største Herlighed bestaar ikke i, at vi ikke skal falde, men i at vi kan rejse os hver Gang.

I Dag vil jeg ikke forsomme nogen Anledning til at forbedre min Tilstand, og til at hjælpe andre. *Goodheart.*

Nutidens Dromme er Fremtidens Handlinger. *Martinelli.*

Jesus talte da atter til dem og sagde: »Jeg er Verdens Lys; den som følger mig, skal ikke vandre i Morket, men have Livets Lys.« — *Joh. 8: 12.*

PIONERDAGEN 24. JULI, 1847—1931.

Oplest ved Oslo Grens Pionerfest, af Søster Doris Torpadi.

Unge og gamle er samlet idag.
Hvorfor — det vet alle.
Det er jo en minnedag
fra kirkens første dage.
Med nød og sykdom, men sikker tro,
de lot sitt fedrehjem tilbake.
Thi Herren hadde talt ved sin profet.
Derfor de gikk — hans bud de lød.

Fra far og mor, fra søster, bror;
fra slekt og venn — fra alle dem,
du hadde kjær — forbannet er.
Ja, alt det gode, de vilde gjøre,
kun bitterheten de fikk å føle.
Men de visste ifra den dag,
de sluttet pakt i dåbens grav,
at hårde prøver skulde komme — —
menneskenes spott og domme.

Du søster, bror, jeg takker dig
for troens makt du viste mig.
Thi kampen nu for oss er lett,
mens mangen gang du fengslet blev,
ja, drevet blev fra sted til sted,
for intet sted å finne fred.
Men dig, trofaste gamle søster, bror,
gav han styrke.
Thi fra Guds grunnvoll
kan dig ingen styrte.

Vi idag dem minnes skal
og særdeles Ellen Sanders.
Den første norske pionerkvinde hun var,
under Brigham Youngs ledelse.
Ja, Norge har fostret mangen kvinde og mann,
som har bragt Guds evangelium
i sikker havn.
Thi de kjenner ham — Skabningens Herre.

Templer bygges — herlige ting utføres her
for den slekt, du har kjær.
Ja, tenk hvilken glede gjøres
for dine avdøde der — —
og man for tid og evighet kan bindes.
Vi alle må minnes denne dag,
da Brigham i dalen plantet sin stav og sa:
Her er stedet, hvor templet skal bygges.
Med kraft og vilje og troen på Gud,
står dalen idag i skjønhetens pryd.
Og dagen kommer visselig en gang,
da vi der skal synge lammets sang
og prise ham i høie kor,
thi Herren vil i Zion bo.

Anton Jensen,
Oslo Gren.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.